

Interessante boksitater.

116865

Følgende bøker og brosjyrer forutsettes kjent og vil derfor ikke bli sitert nedenfor:

Scharffenberg: Quo vadis, Norvegia?
 Major Sagen: Nygårdsvold. Statsmannen, strategen, lagabøtaren.
 Martha Steinsvik: Frimodige ytringer.
 Helge Krog: Sjette kolonne.
 Andreas Nybø: En ny reformasjon.

H.C. Armstrong: Grått stål. Boken om boergeneralen J.S. Smuts. - Oslo 1939.

Ved fredsforhandlingene med englenderne etter boerkrigen talte general Smuts med indignasjon "om konsentrasjonsleirene, om de 23.000 kvinner og barn som var døde der, om den engelske taktikk med å ødelegge landet så det snart vilde være en eneste ørken". (S. 91-92). - Det var England som gjorde dette - og det samme England har Smuts siden tjent trofast!

Følgende uttalelse fra fredsforhandlingene i 1918 er ikke uten interesse idag:

"Jeg ser på tyskerne som det mest kultiverte folk i verden". Og han forsto ikke England som satte fram "vilde krav på hevn overfor tyskerne og deres ledere, det kravet at tyskerne skulde betale og bli straffet. ... Enda mindre kunde han forstå kravet om hevn. Mens mengden omkring ham skrek og danset sto han for seg selv, kald og ensom. De engelske forhandlere var likeså vilde som det store folk. De vilde tvinge tyskerne til å betale, grave i lommene deres etter den siste øre. Botha og Smuts mente at slike krav var ukloke og umulige". (S. 207 og 209).

Om Versailles-traktaten sa han at "ikke bare var traktaten umulig å gjennomføre og hadde i seg kimen til en ulykke verre enn krigen, men den var også bygget på urettferdighet og brutte løfter". (S. 220).

"Han trodde oppriktig at traktaten var rent umulig og at den vilde få enda verre følger enn krigen. Han hatet bolsjevismen. Han mente den var en fryktelig fare for verden, en sykdom, en råttenskap som vilde ødelegge all kultur. Tyskland var bolverket mot bolsjevismen. Det var nødvendig å gi Tyskland selvaktelsen igjen, så det sto imot bolsjevikpropagandaen og holdt på sin kultur. Og Tyskland måtte også ha vepnet makt for å kunne verge seg mot ethvert anfall fra Russland". (S. 222-223).

Jon Skeie: Landssvik. - 2. opplag. Oslo 1945.

På s. 19 sier forf. at ingen av de i London utarbeidede provisoriske anordninger ~~anordninger~~ har noen rettsgyldighet. "Om alle gjelder at deres innhold ligger utenfor rammen av kongens lovgivningsmyndighet. Og de anordninger som bestemmer nytt eller skjerpet ansvar er ugyldige også av den grunn at de strider mot grunnlovens § 97: "Ingen lov kan gis tilbakevirkende kraft". Beviset for denne påstand gis så utførlig på s. 19 - 35. - Av særlig interesse er det at Skeie sterkt framhever at Landssvikanordningen ikke er blitt kunngjort på foreskreven måte (S. 31 - 32) og derfor må karakteriseres som "straffebud som er vedtatt i dølgsmål". (S. 32). "At harmen over vitterlige landsforrædere er stor, vet vi alle. Men det er ikke noe alminnelig folkekrav at vi skal gå utenfor de straffer for landssvik som ble foreslått av den store straffelovskommisjon i 1896 og vedtatt i loven av 22. mai 1902". (S. 33). Nødvendige er heller ikke de nye straffer som landssvikanordningen av 15. 12.1944 foreskriver. Og det samme gjelder dens regler om inndragning og

erstatning. "Hos en landssviker som ikke har hatt noen vinning av ~~sin~~ sin misgjerning er der etter gjeldende lov ikke adgang til å foreta inndragning". (S. 34). Og også erstatningskrav uttaler Skeie seg temmelig skarpt imot av hensyn til konsekvensene. "De penger staten tar med hjemmel av anordningen kan bli dyre". (S. 35). "Å gå videre og sette straff også for den som bare har vært passivt medlem og ikke skjønnte at han derved ytet fienden noen bistand (men tvert om mente at han derved støttet den norske motstand overfor tysk utplynding og terror) kan ikke være nødvendig, og den kan iallfall ikke legalisere grunnlovsbrudd". (S. 35).

Meget interessant er Skeies utredning av de rettigheter som okkupanten har i henhold til folkeretten (Haager-konvensjonen av 1907). I de videre kommentarer jeter det bl.a. på s. 40-41: "Okkupanten overtar den nasjonale regjerings administrasjon. Men han skal, som nevnt, la de gamle lover gjelde i den utstrekning det er forenlig med krigsformålet. En forstandig okkupant lar de nasjonale tjenestemenn fortsette, så lenge de ikke viser tegn til sabotasje. Og de fleste tjenestemenn vil føle det som sin plikt å stå i tjenesten så lenge okkupanten ikke gjør unødige inngrep i denne. Men en tjenestemann kan alltid kreve seg fritatt når han finner at han ikke lenger har den nødvendige frihet til en sådan utførelse av tjenesten som landet krever. Okkupanten må da innsette en ny. Oftest blir dette en fremmed. Men det kan hende at en av landets egne borgere påtar seg den i regelen utakknemmelige oppgave å fortsette tjenesten. Han kan ikke bare av den grunn dømmes for landssvik. Han må dømmes etter sine handlinger. Det kan vise seg at han har gjort sitt folk en velgjerning". - "En tiltalt som forsikrer at han mente NS var et patriotisk eller iallfall lovlig parti, også etter den tyske invasjon, kan jo til støtte for sin tro anføre....." (og så oppregnes Paal Bergs takketale 15.4.40: "Quisling har påny vist sin ansvarsfølelse og sitt fedrelandssinn", Berggravs rundskriv av 23.10.40 til prestene, rundskrivet av 3.12.40 til fylkesmennene og den kjennsgjerning at fylkesmennene på samme tid ytet sin medvirkning til innsettelse av NS-ordførere). Alle disse embetshandlinger "var utvilsomt velmente forsøk på å oppnå det lempeligste i den farefulle stilling som vergeløsheten hadde ført oss ut i. Men jeg mener at der må være en ~~vis~~ viss sammenheng i vurderingen. Når vi tar de ikke-nazistiske høye embetsmenns handlinger i beste mening må vi være forsiktige i den dom vi nå, da faren er over, feller over den menige partimann i NS som har trodd på sine ledere". (S. 44-46). - "Også den som er tiltalt for tjenester han har ytet tyskerne kan imidlertid ha uanskyldninger", sier forfatteren s. 46 og anfører bl.a. (s. 47) om en entreprenør som har fått ordre om å utføre et arbeid for tyskerne, at "da kan stillingen bli en annen. Således når den kommunale bygningsjef har bedt ham bygge barakker for tyskerne med den begrunnelse at tyskerne ellers vil ta ferdige boliger og dermed gjøre mange menns sker husville. Videre når (en dertil kompetent) norsk myndighet har sagt: "Det gjelder å holde virksomheten oppe, ellers risikerer vi økonomisk sammenbrudd, ikke bare i de forskjellige bedrifter, men også i statens og kommunens finanser".

Tilslutt heter det (på s. 48): "Gjennomfører man landssvikanordningens påbud om straff, konfiskasjon og erstatning, kan man komme til å gjøre hele folket både vesalt (ulykkelig) og armt".

Upton Sinclair: Oljen.

Om de idylliske forhold i "God's own country" forteller forf. på s. 148 bl.a. om hva det kunde føre til hvis en mann ~~hva~~ viste syndikalistiske tendenser: "Disse "oppviglere" som man betegnet dem, ble jaget som ville dyr i kraft av den kaliforniske lov om straffbar syndikalisme; alle som tok arbeide risikerte å bli undersøkt av en politikonstabel eller selskapets kontrollør, og bare det å bli funnet i besittelse av et rødt kort, kunde bety fjorten års fengsel". - Han forteller videre om det hemmelige amerikanske

politi og dets metoder.

S. 212 leser man til sin store forbauselse: "Med andre ord, man forfeakter en mening som en uvitende politimann eller en annen slyngel på et kontor behager å tro kan være farlig, og så blir man satt i varetektsarrest, og der blir man - retten er overbebyrdet med saker, og man kan bli sittende der et år uten at ens sak kommer opp."-- Lyder det ikke svært kjent fra de hjemlige breddegrader?

Og så tilslutt s. 231: "Enhver som var arrestert hadde krav på å få vite hva anklagen mot ham gikk ut på, hva han var beskyldt for å ha gjort. Men i alle disse tilfeller av såkalt "straffbar syndikalisme" anklaget staten dem bare for å ha overtrådt loven i sin blå alminnelighet. Hvordan skulde man kunne forberede et forsvar på den basis? Hvilke vitner skulde man skaffe - når man ikke visste når og hvor forbrytelsen skulde være begått, og hva vedkommende var anklaget for å ha gjort eller sagt eller skrevet eller offentliggjort? Man var bastet og bundet og kneblet. Og så fullstendig var rettsvesenet i lommen på forretningsstanden at ingen dommer vilde våge å forlange at statsadvokaten skulde redegjøre for hva anklagen egentlig gikk ut på".

Man fristes til å spørre om ikke det beskrevne demokratiske California er en trykkfeil for det tysker- og nazistyrte Norge - eller for det nåværende demokratiske Norge?

Eivind Berggrav: Staten og mennesket. - Oslo 1945.

Boken som har undertitelen "Oppgjør og framblick" og er på hele 232 sider, er ment som et angrep på nazismen og et forsvar for demokratiet. Imidlertid inneholder boken også en ganske skarp kritikk av visse foreteelser innen demokratiet og forsvar for det totalitære styre som er ganske interessante. Innledningsvis framhever han således at det totalitære styre ikke er noen oppfinnelse av Mussolini eller Hitler, men er noe som går omtrent 400 år tilbake i tiden, til Machiavelli, byggende på prinsippene i hans bok "Il principe" ("Fyrsten" eller - riktigere - "Føreren"). Eksempelvis er det Machiavelli som har formet slagordet "Ikke egeninteressen, men fellesnytt er det som gjør folkene store". (Berggrav s. 24).

Et kapittel heter "Statens tragedie". Der innrømmer han åpent (s. 38) at Folkeforbundet "kom så sorgelig til kort". I et kapittel, "Historien om staten og Gud" (s. 45-53) kommer han inn på sekulariseringen av staten, noe som har foregått og foregår i alle stater, også de demokratiske, og som Berggrav kaller "dette bitre stoff" (s. 44). Senere kommer han inn på svakhetene ved forskjellige av de demokratiske uttrykksmidler, f.eks. vedrørende Stortinget at "all makt skal være samlet i denne sal", at det befatter seg med alle mulige bagateller og derfor er som et "overherrdøsting". Likeså kritiserer han byråkratiet, departementsveldet, hvor alle småsaker må innom departementet. Likeså stemmeretten: "Det kreves idag lisens for å drive en melkebutikk og sertifikat for å styre en skute eller en bil. Men statsborger og velger og kulturbestemmer for landet kan man være om man er analfabet i samfunnssaker" (s. 156). - Dette stemmer nesten ord til annet med hva jeg selv forlenget har uttalt: "Det kreves bevilling for å selge pølser i et portrom eller drive skraphandel. Men for å få innflytelse på statens styre og stell for 3-4 år framover med sin stemmeseddel kreves det bare at man har oppnådd stemmerettsalderen".

Visse foreteelser ved partiene er heller ikke bra, men det virker pussig i en bok av en biskop å se (s. 189) at man "ikke bør ha noe kirkelig parti". (Hva sier ved Kristelig Folkeparti til denne biskopens uttalelse?). - Han er også oppmerksom på (s. 196) at en av "de fire store" er en diktaturstat. Og om arbeidskrigene sier han (s. 159): "Alle og enhver kan se at det ikke kan fortsette slik som det har vært". (Hvilket altså ikke har forhindret at det ble brukt nøyaktig de samme midler etter "frigjøringen").

Alt dette fører til følgende erkjennelse: "Det ligger i alt dette en skyld hos demokratiet overfor det ulykkelige fatall som tok skrittet over og lot seg fange av ropet på den sterke mann og et "statsbæ-

rende parti". Vi er alle skyldige, ikke minst de som i stillhet delte forakten for politikken".

Det er sandelig ingen dårlig innrømmelse. Men hvorfor da den forferdelige fordømmelsen av disse mennesker som Hans Velærverdighet slynger ut i sin neste bok, "Folkedommen over NS", når de bare var "et ulykkelig fåtall"?

Bjarne Didriksen: Gjenopprettelsen av landssvikernes.
Et aktuelt sosialt spørsmål. - Oslo 1946.

Brosjyren inneholder referat av det foredrag byfogd Didriksen holdt i nov. 1945 og som da ble referert i pressen. - Vi merker oss at det som den gang ble oppfattet som et amnesti for oss, var ment som et amnesti for kriminelle fanger (!).

Forf. befatter seg særlig med problemet om hvordan samfunnet skal ta imot oss når vi igjen kommer ut av fengslet. Han kritiserer også forholdene ute: "Vi er i det hele tatt kommet inn i en periode av selvgodhet og anklagelyst, som ikke kan bli uten vidtrekkende følger". - "Skal vi ved gjenreisningen av de domfelte stå mot en bøyg av mennesker som det ikke lykkes å overbevise om rettferdigheten og rimeligheten av rettsoppgjøret, da vil det skape meget store vanskeligheter for gjenreisningsarbeidet". - Han gjør oppmerksom på at alminnelig medlemskap i "det nazistiske parti" ikke er straffbart i Danmark. "Vi må være på det rene med at vi står helt alene i Skandinavia med det rettsgrunnlag vi har valgt for oppgjøret".

Så kommer han inn på at vi må gis en passende "oppdragelse til demokratiske individer" i fengslet. Han anbefaler utstrakt bruk av løslatelse på prøve. Selve fengselsoppholdet er vistnok i og for seg ikke direkte nedbrytende. "Men den infamerende og avsporende virkning som straffen har på den som er dømt av landets lovlige myndigheter, gjør det til et meget vanskelig problem å bringe dem på fote igjen etter straffen, særlig hvis denne medfører rettslige virkninger også i årevis etter løslatelsen". - Men også publikum må oppdras til å ta imot oss igjen. "På dette område er det ikke landssvikernes, men det alminnelige publikum som trenger rettledning. Skal den uforsonlige holdning overfor de straffede holde seg også etter at de er ferdige med straffen, lar problemet om deres gjenopprettelse seg praktisk talt ikke løse". - Tilslutt framkaster han den tanke at man bare skal straffe dem som skal ha over f.eks. 3 år.- selv om han er klar over at det allerede er for sent å slå inn på denne linje.

I den etterfølgende diskusjon deltok adv. Keif S.Rode, rikspolis-sjef Aulie, pastor Tråen, dr. Ola Raknes og dommer Debes.

Adv. Rode er inne på noe som Didriksen ikke var, nemlig at NS ikke bare besto av kjeltringer og undermålere. "Men der er to kategorier til som ikke er så ganske fåtallige, og hvor den behandling vi nå gir dem virker meget urettferdig. Det er de ikke så ganske få som virkelig har lov til å si at de gikk inn av ideelle grunner fordi de mente å hjelpe landet. ... De representerer ingen fortsatt samfunnsfare, hvis vi ikke selv pøder samfunnsfiendtlighet inn i dem. Og så har vi den siste og kanskje vanskeligste kategori. Det er de som forlengst er ferdig med NS og som alt i 1941 og 1942, ja kanskje i 1940 var på det rene med humbugen og snudde over og derfor ikke har noen som helst forbedring behov. Overfor de folk vil den behandling som de nå er underkastet virke så langt fra forbedrende, den skremmer dem bort fra den samfølelse de hadde med oss allerede den 7. mai. Jeg har snakket med flere av dem, alvorlige og kloke folk, som endog innså at det var nødvendig at de satt der og tokt det klokt og fornuftig. Men nå, for hver gang jeg snakker med dem er de blitt hårdere og hårdere, for de mener at det her må være en feil, og de begynner å ta avstand fra det samfunn som de faktisk var kommet tilbake til og hadde arbeidet for. Og skal de nå på toppen av llebu-oppholdet idømmes fengselsstraff, taper vi dem som samfunnsindivider".

"Anordningen av des. 1944 er kalt en sint lov. Den er sint, for vi

var sinte alle sammen den gang".

Adv. Rode slutter sitt innlegg slik: "Vi må være klar over at vi gjør en masse vondt, som igrunnen ikke har noen fordel hverken for oss eller samfunnet, og vi må se å gjøre det godt igjen. Å volde skade som ikke er nødvendig, gjør vondt til begge sider".

Rikspolitistjef Aulie erklærer seg ~~mye~~ helt enig med adv. Rode. Også han kommer inn på problemene for samfunnet etter at vi har utsonet straffen. Det trenges en omskolering av mange av fangene. "Men alt dette forutsetter også at man kommer bort fra hevntanken som besjeler samfunnet idag. Det er ikke spørsmål om silkefront eller isfront, men om samfunnets beståen for oss alle sammen. Det er et spørsmål om hva det koster samfunnet, for det første økonomisk, at 60.000 mennesker skal under rettsoppgjør som daglig sluker hundretusener av kroner, og desuten skal holdes utenfor samfunnet".

Pastor Tråen fortalte i sitt innlegg hvor vanskelig det var å overbevise "nazistene" om deres synd. "Vi har holdt like meget av vårt land som dere, vi har da virkelig ofret noe og vi har kjempet mot tyskerne", dier de. Han anbefaler en spredning utover gårdene og betinget påtale-unnlattelse. "Derved vilde man oppnå å gjøre bitterheten blandt nazistene ikke altfor stor. Går de ut av fengslene med et stempel på seg som landssvikere, blir denne bitterhet ennå større". - Tilslutt kommer han litt inn på undervisning, omskolering og sjelesorg i fengslene.

De siste talere, dr.phil Ola Raknes og dommer Inge Debes, hadde ikke noe egentlig nytt å tilføye.

Reginald T.Naish: Tidsalderens avslutning og derefter. - 2. utg. 1934.

Den kjente engelske bibelforsker Naish kommer i denne bok - som er anbefalt av biskop Fleischer og ingeniør Albert Hiorth - inn på "de siste ting". Det mest interessante ved boken er ikke selve beregningene av "endens tid", men dens sterke kritikk av demokratiet. Forf. mener at denne styreform vil være den rådende i endens tid. Hør bare: "Demokratiet med sin fagre drøm om sosiale reformer, oppdragelse og sivilisasjon som midler til å heve syndefulle mennesker vil aldri føre frem". (S. 152). - "Hvor meget det demokratiske styre enn kan lovprises fremfor andre styreformere, har det likefullt et egoistisk, et selvskilt tilsnitt; ingen er stoltere enn en demokrat, ingen mer intolerant mot andre. Hva er det annet enn egoisme, selvskilt, de stadige ~~kraske~~ streiker og trusler om "direkte aksjon", forholdsregler som bringer tusener av ~~hjelpe~~ hjelpeless mennesker ut i elendighet og har fattigdom og ødeleggelse i sitt følge. Således fortelles der gjennom hele Bibelen det samme om den statsforfatning som skal være den fremherskende på jorden mot endens tid". (S. 108 - 109).

C.Bartholdy: De ti bud. - Oslo 1945.

Innledningsvis kan opplyses at pastor Bartholdy - jøde? - er leder av den danske indremisjon og under krigen deltok aktivt i den danske motstandsbevegelse.

Hans bok om de 10 bud bringer mange overraskende, ja tildels forferdende utlegninger som nedenstående sitater vil vise.

I omtalen av det 4. bud sier han bl.a. at vi også må vise lydighet mot øvrigheten og må lære oss til å underordne oss og å adlyde foresatte. (S. 50-51).

I omtalen av det 5. bud heter det bl.a. at øvrigheten - og Gud - er unntatt fra forbudet mot å slå ihjel: "Øvrigheten er av Gud (Rom. 13). Den har lov å gjøre et menneske skade og fortred på hans legeme, sperre ham inne, slå han og drepe ham. Politiet bærer ikke våpen for ingenting. Følgelig er også soldatens gjerning lovlig. Så lenge han ikke slår for egen fordel eller fornøynelses skyld, men gjør det på øvrighets kommando, så er han selv øvrighetsperson og har det sverd som Gud har betrodde ham. Og så er han unntatt fra det 5. bud". (S. 63). - Hertil kan jo bemerkes at det etter Fünberg-prosessen er blitt slått fast at

man heretter må nekte å utføre ordrer fra en foresatt når man mener at ordren ikke er riktig; man kan ellers risikere senere å bli trukket til ansvar for sine handlinger (hvis man da ikke er blitt skutt allerede for ulydighet mot overordnet!).

Litt senere innrømmer han at krig og øvrighet "hører med til det sataniske på jorden" og at "all statsmakt har noe antikristelig ved seg". - Det er kraftige ord - men de innebærer utvilsomt en dyp sannhet. Men de må da brukes "begge veier"!

Hele den nevnte utredning om unntagelsene fra det 5. bud er meget farlig, for i virkeligheten betyr den jo faktisk et forsvar for bl.a. anvendelsen av tortur i politiets tjeneste!

Legg merke til at forfatteren ikke er "nazist", men tvertimot - som allerede nevnt - en av forgrunnsfigurene i den danske motstandsbevegelse.

William Axling: Boken om Kagawa. - Oslo 1934.

Forf. siterer endel avsnitt fra Kagawas "Betraktninger". Endel av disse uttalelser er ganske oppsiktsvekkende, f.eks.: "Intet er så ynkværdig som katedralenes, templenes og de statelige bygningers religion. Det vilde være godt om verdens kirker og templer ble jevnet med jorden. Da skulde vi kanskje forstå hva religion er". (S. 110).

"Det var et religiøst råd som drepte Kristus. Det var brahminenes eldste som hånte Buddha. De som hindrer og ødelegger en bevegelse som har sitt utspring i en vekket samvittighet viser seg alltid å være blinde tilhengere av den bestående myndighet og av pengemakt. De er de såkalte "ordenens opprettholdere". De vedtar lover som de selv kan dra fordel av og tvinger folk til å holde dem i Guds navn. Innen man fastsetter religiøse forordninger bør man først gjøre den Gud kjent som bor i samvittigheten. Sannheten må ikke være redd for å gjøre opprør mot hykleri. Det er hykleri og ikke sannhet som ødelegger en nasjon. Ut av det kaos som sannheten er årsak til springer det alltid frem en ny samfunnsorden for de kommende slekter". (S. 126).

Kommentarer er overflødige!

S.C.Hammer: Det merkelige aar. - Oslo 1930.

I denne bok behandler stortingsarkivar Hammer utførlig unionsbruddet i 1905 og dets forhistorie. Han meddeler her bl.a. en rekke interessante opplysninger om valget av den danske prins Carl til norsk konge og kong Edwards store interesse for dette - i strid med den strengt nøytrale, ja nesten likegyldige stilling til spørsmålet som den engelske regjering inntok. Det heter bl.a. på s. 257 at den daværende kronprinsesse Victoria, den senere dronning av Sverige (død i 1930), var imot å få den danske prins Carl på Norges trone, "navnlig av den grunn at England efter hendes mening vilde komme til at faa altfor stor indflydelse i Norge". - Og det heter videre: "Denne opfatning stod hun forøvrig ikke alene med. Den deltes av kongen (dvs. kong Oscar), kronprinsen (dvs. den nåværende kong Gustaf) og prins Carl av Sverige" (altså kronprins Olavs svigerfar). - På sidene 259, 261 og 265 fortelles det nokså detaljert om kong Edwards innblanding.

Man kan trekke nokså interessante slutninger av disse opplysninger!

Tilslutt en liten gåte: Hvem har uttalt nedenstående - og når?

"Det store spørsmål som overskygger ethvert annet er Norges bevarelse. For å nå dette mål bør enhver god nordmann være rede til å ofre all annen politisk betraktning og selvfølgelig enhver politisk interesse. Min eneste bestrebelse i denne krise går ut på å redde Norge fra oppløsning og de mange ulykker som dette vil medføre. Hvis vi skal red-

de Norge, må der dannes en varig og fast regjering - og det straks; hver dags utsettelse er farlig. Jeg håper at den fornuftige ~~fransk~~ framskrittssvennlige del av folket vil innse dette og vil samarbeide med meg henimot dette mål, det viktigste av alle. - Den gjerning jeg har påtatt meg er likeså utakknemmelig som den er stor. Jeg er gjenstand for mistanke, kritikk og angrep fra alle sider. Det er hva jeg måtte vente. Jeg må finne meg i det. - Men jeg vil ikke la dette hindre meg i å utføre det som jeg anser som min høyeste plikt, som består i å arbeide henimot det mål å beskytte Norge mot den overhengende fare for splittelse og oppløsning."

Nå, De gjetter muligens på at dette er en proklamasjon av Quislin fra 9. april eller 25. september 1940? - G a l t !

I virkeligheten er det slutten av en proklamasjon som Juan-Sj-Kai lot utstøde i november 1911 - bare at jeg har tillatt meg ("for å gjøre det vanskelig") har byttet ut ord et Kina med Norge og ordet "patrot" med ordene "god nordmann".

Konklusjon: Hvor historien gjentar seg!!
